

Aquesta mirada gens dubtosa..

(Sobre tres o quatre films de François Truffaut)

Antoni Roca

*(Elle avait des bagues à chaque doigt
Des tas de bracelet autour des poignets
Et puis elle chantait avec une voix
Qui, sitot, m'enjola.
Elle avait des yeux, des yeux d'opale
Qui me fascinaient, qui me fascinaient
Y avait l'opale de son visage pale
De femme fatale qui m'fut fatale.
"Cançó de Catherine", de "Jules et Jim").*

Aquesta mirada -mirada de François Truffaut- gens dubtosa em transportava a un món ple de joventuts desarelades per una ciutat de París de boira espessa, pluja rotunda, cel de plom i esperances escasses. I ara, al cap dels anys, al cap dels temps que passen, la mirada tremenda d'Antoine Doinel i aquells 400 "coups" que devastaren tot un territori, zona de joventut marginal i marginada, que volia obrir un pas cap al futur i es trobava tot sol davant la immensitat de la mar fosca, ombrívola.

Aquesta mirada gens dubtosa... Però, més endavant, les coses i els casos canviaren i derivaren, foren motiu principal de la mirada -altra vegada la mirada- d'un patètic pianista sotmès a les disbauxes més melodramàtiques possibles amb l'odissea que ens aproximava

a la història negra, a les històries policiaques de tradició i llegenda. Llavors... temps, molt temps per amor i sobre l'amor, al voltant de l'amor. Un amor, és clar, una mica convencional, transgressor, revolucionari, obert a totes les tendències, però també a totes les conseqüències. Les conseqüències de la mort més sobtada. Era (encara són) les imatges, les cançons de Catherine, Jules i Jim. Transgressió, transformació, transformisme, canvis, metamorfosi que ens trasllada a una pell suau, a una "peau douce" (i ara el silenci, el dol, cobreixen aquestes línies; François d'Orleac, tan estimada, tan desitjada i recordada, tan...). Aquesta mirada gens dubtosa... Creuant tardors i primaveres, en clau i llenguatge de la ciència/ficció, quan l'home feia una declaració oberta d'amor (sempre l'amor) al mític univers, íntim i particular, dels llibres malgrat la duríssima operació de treball i feina a càrrec d'un malèvol exèrcit de bombers preparadíssims, molt experts, que volien sotmetre els llibres a una temperatura terrible; a 45 graus fahrenheit. O gairebé. Gairebé fins arribar a l'amor dolç, a l'amor encès, a l'amor alternatiu i compartit de dues noies angleses davant la crua realitat d'un

continent europeu. Passivitat/activitat anomenades Anne i Muriel. Tot això cantat i expressat sota d'un títol de gràcia. *Les deux anglaises et le Continent*, on dues idees, dos conceptes de l'amor, d'entendre i veure la vida quotidiana i de cada dia s'expressava. I encara com un terrible giravolt de maig, la follia, la bogeria d'una criatura desesperada anomenada Adèle. I, per a més comprensió, Adèle H., que fou filla -cal no oblidar-ho- de Victor Hugo.

Aquesta mirada gens dubtosa... Tot conclou i, en primera instància (hi ha tant de Truffaut a les nostres vides, a la seva/meva biofilmografia trencada sobtadament l'hivern del 84, diumenge a la tarda, quan els nens, tots els nens del món, i que l'autor d'*Une belle fille comme moi*, retratà fidelment al llarg de les seves pel·lícules, s'avorreixen...), una primera instància coneguda com *La sirène du Mississipi*, *La nuit américaine*, *Domicile conjugal*, *L'enfant sauvage*, *La mariée était en noir...* Un Mississipi diferent, seductor com un tribut, un homenatge, una dedicatòria a Jean Renoir, un dels seus grans mestres.

Aquesta mirada gens dubtosa...

